

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 86

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

23 marca 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 86/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 79 z 16.3.2013.....

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 86/02

Sprawa C-12/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dublin Metropolitan District Court — Irlandia) — Denise McDonagh przeciwko Ryanair Ltd (Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Pojęcie „nadzwyczajne okoliczności” — Obowiązek zapewnienia pasażerom pomocy w razie odwołania lotu z powodu „nadzwyczajnych okoliczności” — Wybuch wulkanu powodujący zamknięcie przestrzeni powietrznej — Wybuch islandzkiego wulkanu Eyjafjallajökull) ...

2

2013/C 86/03

Sprawa C-26/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof — Belgia) — Belgische Petroleum Unie VZW i in. przeciwko Belgische Staat (Dyrektywa 98/70/WE — Jakość benzyny i oleju napędowego — Artykuły 3-5 — Specyfikacje środowiskowe dla paliw — Dyrektywa 98/34/WE — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego — Artykuły 1 i 8 — Pojęcie „przepisu technicznego” — Obowiązek przekazywania projektów przepisów technicznych — Przepisy krajowe nakładające na wprowadzające do obrotu benzynę lub olej napędowy spółki przemysłu naftowego obowiązek wprowadzenia do obrotu w tym samym roku kalendarzowym również pewnej ilości biopaliw)

2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 86/04	Sprawa C-175/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — H.I.D., B.A. przeciwko Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Irlandie, Attorney General (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny europejski system azylowy — Wniosek obywatela państwa trzeciego o nadanie statusu uchodźcy — Dyrektywa 2005/85/WE — Artykuł 23 — Możliwość skorzystania z procedury priorytetowego rozpoznania wniosku u udzielenie azylu — Procedura krajowa przewidująca zastosowanie trybu priorytetowego przy rozpatrywaniu wniosków złożonych przez osoby należące do pewnej kategorii zdefiniowanej według kryterium przynależności państwowej lub kraju pochodzenia — Prawo do skutecznego środka zaskarżenia — Artykuł 39 wspomnianej dyrektywy — Pojęcie sądu lub trybunału w rozumieniu tego artykułu) 3	3
2013/C 86/05	Sprawa C-301/11: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów (Przepisy podatkowe — Przeniesienie siedziby dla celów podatkowych — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 TFUE — Opodatkowanie niezrealizowanych zysków — Natychmiastowe opodatkowanie podatkiem wyjściowym) 4	4
2013/C 86/06	Sprawa C-394/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Komisija za zashtita ot diskriminacija — Bułgaria) — Waleri Chariew Bełow przeciwko CEZ Elektro Byłgarija AD i in. (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Pojęcie „sądu krajowego” — Brak właściwości Trybunału) 4	4
2013/C 86/07	Sprawa C-396/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța — Rumunia) — Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța — wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko Ciprianowi Vasilemu Radu (Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu przeprowadzenia postępowania karnego — Podstawy odmowy wykonania) 5	5
2013/C 86/08	Sprawa C-642/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna — Bułgaria) — Stroj trans EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna, pri Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prichodite (Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zasada neutralności podatkowej — Prawo do odliczenia — Odmowa — Artykuł 203 — Wyszczególnienie podatku VAT na fakturze — Wymagalność — Rzeczywisty charakter transakcji opodatkowanej — Zbieżna ocena w odniesieniu do wystawcy faktury i do jej odbiorcy — Konieczność) 5	5
2013/C 86/09	Sprawa C-643/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — ŁWK — 56 EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna pri Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prichodite (Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zasada neutralności podatkowej — Prawo do odliczenia — Odmowa — Artykuł 203 — Wyszczególnienie podatku VAT na fakturze — Wymagalność — Rzeczywisty charakter transakcji opodatkowanej — Zbieżna ocena w odniesieniu do wystawcy faktury i do jej odbiorcy — Konieczność) 6	6
2013/C 86/10	Sprawa C-496/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 6 listopada 2012 r. — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA przeciwko Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s. 7	7
2013/C 86/11	Sprawa C-595/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2012 r. — Loredana Napoli przeciwko Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria 7	7

2013/C 86/12	Sprawa C-597/12 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 października 2012 r. w sprawie T-366/11 Bial-Portela & Ca, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 grudnia 2012 r. przez Isdin, SA ...	8
2013/C 86/13	Sprawa C-599/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 20 grudnia 2012 r. — Jetair NV, BTW-eenheid BTWE Travel4you przeciwko FOD Financiën	9
2013/C 86/14	Sprawa C-604/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 27 grudnia 2012 r. — HN przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, i Attorney General	9
2013/C 86/15	Sprawa C-617/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) Patents Court (Zjednoczone Królestwo) w dniu 18 grudnia 2012 r. — Astrazeneca AB przeciwko Comptroller-General of Patents	10
2013/C 86/16	Sprawa C-11/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 10 stycznia 2013 r. — Bayer CropScience	10
2013/C 86/17	Sprawa C-17/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 14 stycznia 2013 r. — Alpina River Cruises GmbH i Nicko Tours GmbH przeciwko Ministero delle infrastrutture e dei trasporti — Capitaneria di Porto di Chioggia	10
2013/C 86/18	Sprawa C-19/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 15 stycznia 2013 r. Ministero dell'Interno przeciwko Fastweb SpA	11
2013/C 86/19	Sprawa C-20/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2013 r. — Daniel Unland przeciwko Land Berlin	11
2013/C 86/20	Sprawa C-22/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 17 stycznia 2013 r. — Mascolo przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca	12
2013/C 86/21	Sprawa C-35/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 24 stycznia 2013 r. — ASS.I.CA. i Krafts Foods Italia SpA przeciwko Associazioni fra produttori per la tutela del „Salame Felino” i in.	13
2013/C 86/22	Sprawa C-54/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 listopada 2012 r. w sprawie T-270/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 stycznia 2013 r. przez Republikę Federalną Niemiec	14

Sąd

2013/C 86/23	Sprawa T-269/00: Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. — Sagar przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne przyznane na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecja i Chioggia — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona jakiejkolwiek podstawy prawnej)	15
--------------	--	----

2013/C 86/24	Sprawa T-272/00: Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. — Barbini i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne przyznane na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecja i Chioggia — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona jakiejkolwiek podstawy prawnej) 15	15
2013/C 86/25	Sprawa T-273/00: Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. — Unindustria i in. przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne przyznane na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecja i Chioggia — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy — Skarga oczywiście pozbawiona jakiejkolwiek podstawy prawnej) 16	16
2013/C 86/26	Sprawa T-368/11 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. — Travetanche Injection przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Oddalenie skargi w postępowaniu głównym — Umorzenie postępowania) 16	16
2013/C 86/27	Sprawa T-551/11: Postanowienie Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. — BSI przeciwko Radzie (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Rozszerzenie cła antydumpingowego nałożonego na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tych produktów wysyłanych z Malezji — Niezależny importer — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność) 17	17
2013/C 86/28	Sprawa T-347/12 P: Odwołanie wniesione w dniu 8 stycznia 2013 r. przez Danę Mocovą od wyroku wydanego w dniu 13 czerwca 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-41/11 Mocová przeciwko Komisji 17	17
2013/C 86/29	Sprawa T-1/13: Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2013 r. — Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM — Montres Tudor (GLAMOUR) 18	18
2013/C 86/30	Sprawa T-12/13: Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2013 r. — Sherwin-Williams Sweden przeciwko OHIM — Akzo Nobel Coatings International (ARTI) 18	18
2013/C 86/31	Sprawa T-13/13: Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2013 r. — MasterCard International przeciwko OHIM — Nehra (surfpin) 19	19
2013/C 86/32	Sprawa T-14/13: Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2013 r. — Seal Trademarks przeciwko OHIM — Exel Composites (XCEL) 19	19
2013/C 86/33	Sprawa T-26/13: Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2013 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — Semtee (CALDEA) 20	20
2013/C 86/34	Sprawa T-27/13: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — Elan przeciwko Komisji 20	20
2013/C 86/35	Sprawa T-31/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 24 stycznia 2013 r. przez Vincenta Bouilleza od wyroku wydanego w dniu 14 listopada 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-75/11 Bouillez przeciwko Radzie 22	22

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

*(2013/C 86/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Dz.U. C 46 z 16.2.2013.

Dz.U. C 38 z 9.2.2013.

Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dublin Metropolitan District Court — Irlandia) — Denise McDonagh przeciwko Ryanair Ltd

(Sprawa C-12/11) ⁽¹⁾

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Pojęcie „nadzwyczajne okoliczności” — Obowiązek zapewnienia pasażerom pomocy w razie odwołania lotu z powodu „nadzwyczajnych okoliczności” — Wybuch wulkanu powodujący zamknięcie przestrzeni powietrznej — Wybuch islandzkiego wulkanu Eyjafjallajökull)

(2013/C 86/02)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Dublin Metropolitan District Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Denise McDonagh

Strona pozwana: Ryanair Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dublin Metropolitan District Court — Wykładnia i ważność art. 5 i 9 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcie „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu rozporządzenia — Zakres — Odwołanie lotu z powodu zamknięcia europejskiej przestrzeni powietrznej wskutek erupcji islandzkiego wulkanu Eyjafjallajökull

Sentencja

1) Artykuł 5 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, należy interpretować w ten sposób, iż okoliczności takie jak zamknięcie części europejskiej przestrzeni powietrznej wskutek wybuchu wulkanu Eyjafjallajökull stanowią „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu omawianego rozporządzenia, które nie zwal-

niają przewoźników lotniczych z obowiązku zapewnienia opieki, o której mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) i w art. 9 rozporządzenia nr 261/2004.

2) Artykuły 5 ust. 1 lit. b) i art. 9 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku odwołania lotu z powodu „nadzwyczajnych okoliczności”, trwających tak długo, jak okoliczności będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, obowiązek zapewnienia pasażerom linii lotniczych opieki ustanowiony w omawianych przepisach musi zostać spełniony, i nie wywiera to wpływu na ważność tych przepisów.

Pasażer linii lotniczej może jednak uzyskać z tytułu odszkodowania za niedotrzymanie przez przewoźnika lotniczego obowiązku zapewnienia opieki, o którym mowa w art. 5 ust. 1 lit. b) i w art. 9 rozporządzenia nr 261/2004, jedynie zwrot kwot, które w świetle okoliczności danego przypadku były niezbędne, odpowiednie i rozsądne w celu zaradzenia brakowi opieki niezapewnionej temu pasażerowi przez przewoźnika lotniczego, czego ocena należy do sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof — Belgia) — Belgische Petroleum Unie VZW i in. przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-26/11) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 98/70/WE — Jakość benzyny i oleju napędowego — Artykuły 3-5 — Specyfikacje środowiskowe dla paliw — Dyrektywa 98/34/WE — Procedura udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego — Artykuły 1 i 8 — Pojęcie „przepisu technicznego” — Obowiązek przekazywania projektów przepisów technicznych — Przepisy krajowe nakładające na wprowadzające do obrotu benzynę lub olej napędowy spółki przemysłu naftowego obowiązek wprowadzenia do obrotu w tym samym roku kalendarzowym również pewnej ilości biopaliw)

(2013/C 86/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgische Petroleum Unie VZW, Continental Tanking Company NV, Belgische Olie Maatschappij NV, Octa NV, Van Der Sluijs Group Belgium NV, Belgomazout Liège NV, Martens Energie NV, Transcor Oil Services NV, Mabanaf BV, Belgomine NV, Van Raak Distributie NV, Bouts NV, Gabriels & Co NV, Joassin René NV, Orion Trading Group NV, Petrus NV, Argosoil Belgium NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Przy udziale: Belgian Bioethanol Association VZW, Belgian Biodiesel Board VZW

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Grondwettelijk Hof — Wykładnia art. 4 ust. 3 TUE, art. 26 ust. 2, art. 28, 34, 35 i 36 TFUE, art. 3, 4 i 5 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350, s. 58) oraz art. 8 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204, s. 37) — Przepisy krajowe nakładające na wprowadzające do obrotu benzynę lub olej napędowy spółki przemysłu naftowego obowiązek wprowadzenia w tym samym roku do obrotu również pewnej ilości bioetanolu, czystego bądź w formie bio-ETBE, oraz pewnej ilości estrów metylowych kwasów tłuszczowych (FAME)

Sentencja

- 1) Artykuły 3–5 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG, zmienionej dyrektywą 2009/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przyjęciu przepisu krajowego takiego jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który — realizując wyznaczony państwom członkowskim w dyrektywie 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych, w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, a także w dyrektywie 2009/30 cel polegający na wspieraniu stosowania biopaliw w sektorze transportowym — nakłada na wprowadzające do obrotu benzynę lub olej napędowy spółki przemysłu naftowego obowiązek wprowadzenia w tym samym roku kalendarzowym do obrotu również pewnej określonej, domieszananej do tych produktów, ilości biopaliw, jeśli ilość ta jest obliczana jako określona w procentach część tych produktów łącznie wprowadzanych przez te spółki do obrotu w ciągu roku, a te określone w procentach wartości są zgodne z dopuszczalnymi wartościami maksymalnymi określonymi w dyrektywie 98/70, zmienionej dyrektywą 2009/30.
- 2) Artykuł 8 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., w związku z art. 10 ust. 1 tiret ostatnie tej dyrektywy należy interpretować w taki sposób, że nie ustanawia

on obowiązku zgłaszania projektów przepisów krajowych zobowiązujących wprowadzające do obrotu benzynę lub olej napędowy spółki przemysłu naftowego do wprowadzenia w tym samym roku kalendarzowym do obrotu również pewnej określonej w procentach ilości biopaliw, jeśli wskutek dokonanego w zastosowaniu tego art. 8 ust. 1 akapit pierwszy zgłoszenia ten projekt przepisów został zmieniony w sposób uwzględniający przedstawione przez Komisję Europejską w jego przedmiocie uwagi, a następnie zmieniony w ten sposób projekt został podany do wiadomości tej instytucji.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — H.I.D., B.A. przeciwko Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Irlandie, Attorney General

(Sprawa C-175/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny europejski system azylowy — Wniosek obywatela państwa trzeciego o nadanie statusu uchodźcy — Dyrektywa 2005/85/WE — Artykuł 23 — Możliwość skorzystania z procedury priorytetowego rozpoznania wniosku u udzielenie azylu — Procedura krajowa przewidująca zastosowanie trybu priorytetowego przy rozpatrywaniu wniosków złożonych przez osoby należące do pewnej kategorii zdefiniowanej według kryterium przynależności państwowej lub kraju pochodzenia — Prawo do skutecznego środka zaskarżenia — Artykuł 39 wspomnianej dyrektywy — Pojęcie sądu lub trybunału w rozumieniu tego artykułu)

(2013/C 86/04)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H.I.D., B.A.

Strona pozwana: Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Irlandia, Attorney General

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 23 i 39 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13) — Wniosek obywatela państwa trzeciego o nadanie statusu uchodźcy — Zgodność z prawem Unii procedury

krajowej przewidującej zastosowanie trybu przyspieszonego lub priorytetowego przy rozpatrywaniu wniosków złożonych przez osoby należące do pewnej kategorii zdefiniowanej według kryterium przynależności państwowej lub kraju pochodzenia — Prawo do skutecznego środka zaskarżenia — Pojęcie sądu lub trybunału w rozumieniu art. 267 TFUE

Sentencja

- 1) Artykuł 23 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie mogło zastosować, w poszanowaniu podstawowych zasad i gwarancji określonych w rozdziale II tej dyrektywy, przyspieszony lub priorytetowy tryb rozpatrywania w odniesieniu do niektórych kategorii wniosków o udzielenie azylu zdefiniowanych według kryterium przynależności państwowej lub kraju pochodzenia wnioskodawcy.
- 2) Artykuł 39 dyrektywy 2005/85 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak te omawiane w postępowaniu głównym, które pozwalają osobie ubiegającej się o azyl wnieść środek odwoławczy od decyzji organu rozpatrującego do sądu lub trybunału takiego jak Refugee Appeals Tribunal (Irlandia) i zaskarżyć rozstrzygnięcie tego ostatniego do sądu wyższej instancji takiego jak High Court (Irlandia) albo zakwestionować ważność decyzji takiego organu przed High Court, którego orzeczenia mogą być przedmiotem odwołania do Supreme Court (Irlandia).

⁽¹⁾ Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 31 stycznia 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-301/11) ⁽¹⁾

(Przepisy podatkowe — Przeniesienie siedziby dla celów podatkowych — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 TFUE — Opodatkowanie niezrealizowanych zysków — Natychmiastowe opodatkowanie podatkiem wyjściowym)

(2013/C 86/05)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal oraz W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, J. Langer oraz M. de Ree, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i K. Petersen, pełnomocnicy),

Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik), Republika Portugalska (przedstawiciel: L. Inez Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Wykładnia art. 49 TFUE — Podatek wyjściowy nakładany na przedsiębiorstwa tracące siedzibę dla celów podatkowych w Niderlandach — Opodatkowanie niezrealizowanych zysków przedsiębiorstwa w przypadku zmiany siedziby przedsiębiorstwa, przeniesienia stałego oddziału lub przeniesienia aktywów do innego państwa członkowskiego

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów krajowych przewidujących opodatkowanie niezrealizowanych zysków w przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa lub w przypadku przeniesienia statutowej lub rzeczywistej siedziby spółki do innego państwa członkowskiego Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 49 TFUE.
- 2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii i Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Komisja za zaszczytu ot dyskryminacja — Bułgaria) — Waleri Chariew Bełow przeciwko CEZ Elektro Byłgarija AD i in.

(Sprawa C-394/11) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 267 TFUE — Pojęcie „sądu krajowego” — Brak właściwości Trybunału)

(2013/C 86/06)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Komisja za zaszczytu ot dyskryminacja

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Waleri Chariew Bełow

Strona pozwana: CEZ Elektro Byłgarija AD, Lidija Georgiewa Dimitrowa, Rozelina Dimitrowa Kostowa, Kremena Stojanowa Stojanowa, CEZ Razpredelenije Byłgarija AD, Iwan Kowarżczik, Atanas Antonow Dandarow, Irzi Postolka, Władimir Marek, Dyrżawna komisija po energijno i wodno regulirane

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Komisja za zaszczytę od dyskryminacji — Wykładnia art. 2 ust. 1 lit. a) i b), art. 3 ust. 1 lit. h) i art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180, s. 22) oraz art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i motywu 29 oraz art. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dz.U. L 114, s. 64) oraz art. 3 ust. 5 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE — Oświadczenia dotyczące operacji unieszkodliwiania i gospodarowania odpadami (Dz.U. L 176, s. 37), a także art. 3 ust. 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211, s. 55) — Praktyka administracyjna polegająca na przyznaniu przedsiębiorstwu dystrybucyjnego swobody w umieszczaniu w dzielnicach romskich liczników prądu na ulicach na słupach energetycznych na wysokości niedostępnej dla odbiorców, co uniemożliwia odbiorcom w tych dzielnicach odczyt ich licznika prądu, podczas gdy liczniki prądu są umieszczone na dostępnej wysokości poza dzielnicami romskimi — Prawo lub interes odbiorcy prądu, by mógł on regularnie kontrolować wskazania licznika prądu — Ciężar dowodu w zakresie dyskryminacji

Sentencja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania przedstawione mu przez Komisję za zaszczytę od dyskryminacji postanowieniem odsyłającym z dnia 19 lipca 2011 r.

(¹) Dz.U. C 298 z 8.10.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța — Rumunia) — Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Constanța — wykonanie europejskich nakazów aresztowania wydanych przeciwko Ciprianowi Vasilemu Radu

(Sprawa C-396/11) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu przeprowadzenia postępowania karnego — Podstawy odmowy wykonania)

(2013/C 86/07)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strona w postępowaniu głównym

Ciprian Vasile Radu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Constanța — Wykładnia decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1), a także art. 6 TUE i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 6, 48 i 52 — Europejski nakaz aresztowania wydany dla celów ścigania — Możliwość odmówienia przez państwo członkowskie wykonania nakazu przekazania osoby poszukiwanej z uwagi na niezachowanie Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także z uwagi na brak pełnej lub częściowej transpozycji decyzji ramowej 2002/584/WSiSW przez państwo członkowskie wydania nakazu

Sentencja

Decyzję ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wykonującym nakaz organom sądowym nie przysługuje możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu przeprowadzenia postępowania karnego ze względu na to, że przed jego wydaniem osoba, której dotyczy wniosek, nie została przesłuchana w państwie członkowskim wydania nakazu.

(¹) Dz.U. C 282 z 24.9.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna — Bułgaria) — Stroj trans EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzhałwane i uprawlenie na izpytnieneto” — Warna, pri Centralno uprawlenie na Nacionałnata agencija za prichodite

(Sprawa C-642/11) (¹)

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zasada neutralności podatkowej — Prawo do odliczenia — Odmowa — Artykuł 203 — Wyszczególnienie podatku VAT na fakturze — Wymagalność — Rzeczywisty charakter transakcji opodatkowanej — Zbieżna ocena w odniesieniu do wystawcy faktury i do jej odbiorcy — Konieczność)

(2013/C 86/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stroj trans EOOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna, pri Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prichodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd — Warna — Wykładania art. 203 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego — Podatek należny z powodu jego wyszczególnienia na fakturze mimo braku dostawy lub zapłaty za przedmiot faktury — Dowód faktycznego dokonania dostawy towarów — Kontrola skarbową u bezpośredniego dostawcy podatnika, która nie doprowadziła do korekty podatku

Sentencja

1) Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że:

— podatek od wartości dodanej wyszczególniony przez podmiot na fakturze jest należny od tego podmiotu niezależnie od tego, czy transakcja opodatkowana rzeczywiście miała miejsce;

— z okoliczności, iż organ podatkowy nie skorygował zadeklarowanej wysokości podatku od wartości dodanej w korygującej decyzji podatkowej skierowanej do wystawcy faktury, nie można wywodzić, że organ ten uznał fakturę za odpowiadającą rzeczywistej transakcji opodatkowanej.

2) Zasady neutralności podatkowej, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie udzieleniu odbiorcy faktury odmowy prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej z powodu braku rzeczywistej transakcji opodatkowanej, nawet jeżeli korygująca decyzja podatkowa skierowana do wystawcy faktury nie nakazywała korekty zadeklarowanego podatku od wartości dodanej. Jednakże w razie uznania, iż transakcja nie miała rzeczywiście miejsca, w związku z działaniami bezprawnymi lub nieprawidłowościami popełnionymi przez wystawcę faktury lub na wcześniejszym etapie obrotu w stosunku do transakcji powoływanej jako podstawa prawa do odliczenia, należy ustalić na podstawie obiektywnych okoliczności i bez wymagania od odbiorcy faktury podejmowania czynności sprawdzających, które nie są jego zadaniem, że odbiorca ten wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja wiąże się z naruszeniem przepisów o podatku od wartości dodanej, co ustalić powinien sąd odsyłający.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 31 stycznia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd — Warna — Bułgaria) — ŁWK — 56 EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna pri Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-643/11) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Zasada neutralności podatkowej — Prawo do odliczenia — Odmowa — Artykuł 203 — Wyszczególnienie podatku VAT na fakturze — Wymagalność — Rzeczywisty charakter transakcji opodatkowanej — Zbieżna ocena w odniesieniu do wystawcy faktury i do jej odbiorcy — Konieczność)

(2013/C 86/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd — Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ŁWK — 56 EOOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i uprawnienie na izpyłnenieto” — Warna pri Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prichodite

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Administratiwen syd — Warna — Wykładnia dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Prawo do odliczenia podatku VAT naliczonego — Dowody wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego — Praktyka organów skarbowych polegająca na odmowie odbiorcy podlegających opodatkowaniu towarów prawa do odliczenia podatku VAT naliczonego, z powodu braku istnienia dokumentów poświadczających faktyczne dokonanie dostawy, mimo stwierdzenia wymagalności podatku po stronie dostawcy

Sentencja

1) Artykuł 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że:

— podatek od wartości dodanej wyszczególniony przez podmiot na fakturze jest należny od tego podmiotu niezależnie od tego, czy transakcja opodatkowana rzeczywiście miała miejsce;

— z okoliczności, iż organ podatkowy nie skorygował zadeklarowanej wysokości podatku od wartości dodanej w korygującej decyzji podatkowej skierowanej do wystawcy faktury, nie można wywodzić, że organ ten uznał fakturę za odpowiadającą rzeczywistej transakcji opodatkowanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że art. 167 i art. 168 lit. a) dyrektywy 2006/112, a także zasady neutralności podatkowej, pewności prawa i równego traktowania nie stoją na przeszkodzie udzieleniu odbiorcy faktury odmowy prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej z powodu braku rzeczywistej transakcji opodatkowanej, nawet jeżeli korygująca decyzja podatkowa skierowana do wystawcy faktury nie nakazywała korekty zadeklarowanego podatku od wartości dodanej. Jednakże w razie uznania, iż transakcja nie miała rzeczywiście miejsca, w związku z działaniami bezprawnymi lub nieprawidłowościami popełnionymi przez wystawcę faktury lub na wcześniejszym etapie obrotu w stosunku do transakcji powoływanej jako podstawa prawa do odliczenia, należy ustalić na podstawie obiektywnych okoliczności i bez wymagania od odbiorcy faktury podejmowania czynności sprawdzających, które nie są jego zadaniem, że odbiorca ten wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja wiąże się z naruszeniem przepisów o podatku od wartości dodanej, co ustalić powinien sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajový súd v Prešove (Słowacja) w dniu 6 listopada 2012 r. — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA przeciwko Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Sprawa C-496/12)

(2013/C 86/10)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajový súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Druga strona postępowania: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni przepisów dyrektywy 1999/44/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz dyrektywy Rady 85/374/EWG ⁽²⁾ z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe a także innych dyrektyw mających na celu ochronę konsumentów należy dokonywać w ten sposób, że osoby prawne korzystają z takiej samej ochrony co ochrona gwarantowana konsumentom jeżeli w ramach umów objętych rzeczonymi dyrektywami działają w celach nie mieszczących się w zakresie ich działalności handlowej lub zawodowej?

2) Czy wykładni przepisów dyrektywy Unii Europejskiej takich jak dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, który w wypadku stwierdzenia wady dostarczonego towaru ogranicza uprawnienie do żądania zwrotu, takie jak powództwo o zwrot nienależnego świadczenia jedynie do okresu, jaki upłynął od ostatniego odczytu wskazań uszkodzonego wodomierza dokonanego przed złożeniem wniosku?

⁽¹⁾ Dz.U. L 171, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2012 r. — Loredana Napoli przeciwko Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Sprawa C-595/12)

(2013/C 86/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Loredana Napoli.

Strona pozwana: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 15 dyrektywy 2006/54/WE ⁽¹⁾ (powrót z urlopu macierzyńskiego) ma zastosowanie do uczęszczania na szkolenie zawodowe ściśle związane ze stosunkiem pracy i powinien być interpretowany w ten sposób, że po zakończeniu okresu urlopu pracownica ma prawo zostać na nowo przyjęta na to samo toczące się jeszcze szkolenie, czy też może być interpretowany w ten sposób, że pracownica może zostać zapisana na kolejne szkolenie, choć jest ono niepewne, co najmniej jeśli chodzi o to, kiedy nastąpi?

2) Czy art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE, który uznaje za dyskryminację wszelkie mniej korzystne traktowanie związane z urlopem macierzyńskim, powinien być interpretowany w ten sposób, że zapewnia pracownicy bezwzględną ochronę, która nie podlega ograniczeniu ze względu na

rozbieżne interesy, przed wszelką istotną nierównością (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie C-136/95 Thibault), wobec czego sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które, nakazując wykluczenie ze szkolenia zawodowego i jednocześnie dając możliwość zapisania się na kolejne szkolenie, zmierza do zapewnienia właściwego przygotowania zawodowego, ale pozbawia pracownicę szansy na wcześniejsze osiągnięcie nowego stopnia w hierarchii zawodowej w tym samym czasie co jej koledzy płci męskiej z konkursu i szkolenia, wraz z otrzymywaniem stosownego wynagrodzenia?

- 3) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy 2006/54/WE, zgodnie z którym nie stanowi dyskryminacji odmienne traktowanie ze względu na cechy stanowiące prawdziwe wymogi zawodowe, powinien być interpretowany w ten sposób, że pozwala państwu członkowskiemu opóźnić dostęp do zatrudnienia ze szkodą dla pracownicy, która z powodu urlopu macierzyńskiego nie mogła skorzystać z pełnego szkolenia zawodowego?
- 4) W wypadku opisanym w lit. c) i przy założeniu, że art. 14 ust. 2 teoretycznie ma zastosowanie do przedstawionej tam sytuacji, czy jednak przepis ten, w związku z ogólną zasadą proporcjonalności, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się przepisowi krajowemu, który nakazuje wykluczenie ze szkolenia pracownicy nieobecnej z powodu urlopu macierzyńskiego, zamiast zapewnić przeprowadzenie równoległego szkolenia dodatkowego, umożliwiającego uzupełnienie zaległości w szkoleniu, dzięki czemu pogodzone zostałyby prawa pracującej matki i interes publiczny, pomimo kosztów organizacyjnych i finansowych wynikających z takiego rozwiązania?
- 5) Czy dyrektywa 2006/54/WE, w wypadku interpretowania jej jako sprzeciwiającej się przytoczonemu przepisowi krajowemu, zawiera w tym względzie uregulowania self-executing, które mogą być bezpośrednio stosowane przez sąd krajowy?

(¹) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana); Dz.U. L 204 s. 23.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 października 2012 r. w sprawie T-366/11 Bial-Portela & Ca, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 grudnia 2012 r. przez Isdin, SA

(Sprawa C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Isdin, SA (przedstawiciele: H.L. Mosback, advocate, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla, abogados)

Druża strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Bial-Portela & Ca, SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie w mocy decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 kwietnia 2001 r. oddalającej sprzeciw w całości;
- obciążenie Bial-Portela & Ca, SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się przeinaczenia dowodów, gdyż stwierdził w pkt 34 zaskarżonego wyroku, iż „Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że brak jest podobieństwa fonetycznego pomiędzy wspomnianymi oznaczeniami”. Jednakże Izba Odwoławcza nie popełniła błędu — jak to uznał Sąd — stwierdzając, że brak jest podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami, ale przeciwnie dokonała poprawnej analizy podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami, uznając, że pomimo podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami ogólne brzmienie oznaczeń jest różne. Wnosząca odwołanie uważa, że powyższy wniosek Izby Odwoławczej, który został przeinaczony przez Sąd, powinien zostać potwierdzony.

Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, gdyż stwierdził w pkt 40 zaskarżonego wyroku, że „towary należące do klasy 3 i znaczna część towarów należących do klasy 5 [...] są zazwyczaj wystawione do sprzedaży w supermarketach i z tego względu wybierane przez konsumentów w następstwie wizualnej oceny ich opakowania”. To ustalenie faktyczne nie zostało poparte żadnymi dowodami i tym samym spowodowało przeinaczenie okoliczności faktycznych, na których powinna była zostać oparta decyzja. Co więcej, okoliczność ta nie została podniesiona przez żadną ze stron i z tego względu mogła być wzięta pod uwagę tylko, jeśli była powszechnie znana (a przy uwzględnieniu argumentów wskazujących na brak wiarygodności tej okoliczności uznanie jej za taką stanowiłoby samo w sobie przeinaczenie okoliczności faktycznych). Z tego względu okoliczność ta nie może być wykorzystana jako podstawa stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnosząca odwołanie podnosi także, że została naruszona zasada audi alteram partem wyrażona w art. 76 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹) (dawniej art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (²)), a Sąd błędnie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz mające znaczenie orzecznictwo, naruszając tym samym prawo Unii. Sąd nie przeprowadził całościowej oceny rozpatrywanych znaków towarowych przy uwzględnieniu wszystkich czynników istotnych dla okoliczności niniejszej sprawy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2004, L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia) w dniu 20 grudnia 2012 r. — Jetair NV, BTW-eenheid BTWE Travel4you przeciwko FOD Financiën

(Sprawa C-599/12)

(2013/C 86/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jetair NV, BTW-eenheid BTWE Travel4you

Strona pozwana: FOD Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy Belgia może zmienić swoje ustawodawstwo w ten sposób, że opodatkuje zwolnione z podatku usługi — w niniejszym przypadku podróże poza UE — w chwili (1 grudnia 1977 r.) bezpośrednio poprzedzającej wejście w życie szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ (1 stycznia 1978 r.) i w związku z tym obejść klauzulę „standstill” zawartą w art. 28 ust. 3 szóstej dyrektywy VAT (art. 370 dyrektywy 2006/112⁽²⁾), która przewiduje, że przedmiotowe podróże mogą pozostać opodatkowane tylko jeśli były one opodatkowane już przed wejściem w życie szóstej dyrektywy?
- 2) Czy poczynwszy od dnia 13 czerwca 1977 r. (daty publikacji dyrektywy) Belgia powinna była powstrzymać się od opodatkowywania podróży poza UE?
- 3) Czy nie traktując, w odniesieniu do usług świadczonych poza Wspólnotą, biur podróży identycznie z pośrednikami i mimo to w dalszym ciągu opodatkowując te usługi, Belgia narusza art. 309 dyrektywy 2006/112?
- 4) Czy art. 309, 153, 370 dyrektywy 2006/112 oraz załącznik X do tej dyrektywy, przyznając państwom członkowskim prawo wyboru opodatkowania bądź nie usług związanych z podróżami poza Wspólnotą, naruszają ogólne zasady prawa wspólnotowego, zasadę równego traktowania, zasadę proporcjonalności i przepisy dotyczące swobodnego przepływu osób, towarów i usług, m.in. art. 43 i 56 traktatu WE?
- 5) Czy z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, w szczególności z zasadą równego traktowania, zasadą proporcjonalności i zasadą neutralności podatku od wartości dodanej, niezgodne jest, że za pośrednictwem rozporządzenia

królewskiego z dnia 28 listopada 1999 r. Belgia nałożyła obowiązek podatkowy w doniesieniu do podróży poza UE jedynie na biura podróży, ale nie na pośredników?

-
- ⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1)
- ⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 27 grudnia 2012 r. — HN przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, i Attorney General

(Sprawa C-604/12)

(2013/C 86/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: HN

Druga strona postępowania: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, i Attorney General

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2004/83/WE⁽¹⁾, interpretowana w świetle zasady dobrej administracji wynikającej z prawa Unii Europejskiej, a w szczególności wyrażonej w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, umożliwia państwu członkowskiemu ustalenie w jego prawie, że wniosek o przyznanie statusu ochrony uzupełniającej może być rozpatrzony tylko, jeśli wnioskodawca uprzednio złożył wniosek o przyznanie statusu uchodźcy, który został rozpatrzony odmownie zgodnie z prawem krajowym?

-
- ⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 2).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez High Court of Justice (Chancery Division)
Patents Court (Zjednoczone Królestwo) w dniu 18 grudnia
2012 r. — AstraZeneca AB przeciwko Comptroller-General
of Patents**

(Sprawa C-617/12)

(2013/C 86/15)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division) Patents Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AstraZeneca AB

Dруга strona postępowania: Comptroller-General of Patents

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy szwajcarskie pozwolenie na dopuszczenie do obrotu nieudzielone zgodnie z administracyjną procedurą wydawania zezwolenia ustanowioną w dyrektywie 2001/83/WE⁽¹⁾, ale automatycznie uznawane przez Liechtenstein, może stanowić „pierwsze zezwolenie na obrót produktem” dla celów art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 469/2009/WE⁽²⁾?
- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze byłaby inna, jeśli:
 - a) zestaw danych klinicznych, na podstawie których organ szwajcarski wydał pozwolenie na dopuszczenie do obrotu, został uznany przez Europejską Agencję Leków za niespełniający warunków dla wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu zgodnie z rozporządzeniem nr 726/2004/WE⁽³⁾; lub
 - b) szwajcarskie pozwolenie na dopuszczenie do obrotu zostało zawieszone po jego wydaniu, a jego obowiązywanie zostało dopiero przywrócone po przedstawieniu dodatkowych danych?
- 3) Jeśli art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 469/2009 odnosi się wyłącznie do pozwoleń na dopuszczenie do obrotu wydanych zgodnie z administracyjną procedurą wydawania zezwolenia ustanowioną w dyrektywie 2001/83/WE, czy okoliczność, że produkt leczniczy został po raz pierwszy wprowadzony do obrotu w EOG na podstawie szwajcarskiego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu automatycznie uznawanego w Liechtensteinie, które nie zostało

wydane zgodnie z dyrektywą 2001/83/WE, sprawia, że w odniesieniu do tego produktu nie można wydać dodatkowego świadectwa ochronnego zgodnie z art. 2 rozporządzenia nr 469/2009?

- (¹) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s. 67).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152, s. 1).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 136, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 10
stycznia 2013 r. — Bayer CropScience**

(Sprawa C-11/13)

(2013/C 86/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht (Niemcy)

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawczyni i skarżąca: Bayer CropScience AG.

Pytania prejudycjalne

Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zostaje przedstawione następujące pytanie prejudycjalne w przedmiocie wykładni art. 3 ust. 1 i art. 1 pkt 8 i pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 1610/96⁽¹⁾:

Czy pojęcie „produkt”, użyte w art. 3 ust. 1, art. 1 pkt 8 i pojęcie „substancja czynna”, użyte w art. 1 pkt 3 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że obejmują one także sejfny?

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1610/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla środków ochrony roślin, Dz.U. L 198, s. 30

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 14
stycznia 2013 r. — Alpina River Cruises GmbH i Nicko
Tours GmbH przeciwko Ministero delle infrastrutture e dei
trasporti — Capitaneria di Porto di Chioggia**

(Sprawa C-17/13)

(2013/C 86/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alpina River Cruises GmbH i Nicko Tours GmbH

Strona pozwana: Ministero delle infrastrutture e dei trasporti — Capitaneria di Porto di Chioggia

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma ono zastosowanie do działalności rejsowej prowadzonej między dwoma portami państwa członkowskiego bez zaokrętowania i wykrętowania różnych pasażerów w tych portach, ponieważ wspomniana działalność rozpoczyna się i kończy zaokrętowaniem i wykrętowaniem tych samych pasażerów w tym samym porcie państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski); Dz.U. L 364, s. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 15 stycznia 2013 r. Ministero dell'Interno przeciwko Fastweb SpA

(Sprawa C-19/13)

(2013/C 86/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ministero dell'Interno

Druga strona postępowania: Fastweb SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 2d ust. 4 dyrektywy nr 2007/66⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, iż w wypadku gdy instytucja zamawiająca przed udzieleniem zamówienia bezpośrednio określonego wykonawcy wybranemu bez uprzedniego opublikowania ogłoszenia o zamówieniu, opublikowała w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ogłoszenie o przejrzystości ex ante i odczekała co najmniej dziesięć dni z zawarciem umowy, sąd krajowy automatycznie — zawsze i w każdym wypadku — nie ma możliwości orzec nieskuteczności umowy chociażby stwierdził naruszenie przepisów, które w określonych warunkach pozwalają na udzielenie zamówienia bez przeprowadzania przetargu?
- 2) Tytułem ewentualnym, czy art. 2d ust. 4 dyrektywy nr 2007/66 — rozumiany w ten sposób, że wyklucza możli-

wość orzeczenia na mocy prawa krajowego (art. 122 codice del processo amministrativo) nieskuteczności umowy, pomimo stwierdzenia przez sąd naruszenia przepisów pozwalających pod pewnymi warunkami na udzielenie zamówienia bez przeprowadzania przetargu — jest zgodny z zasadami równości stron, niedyskryminacji i ochrony konkurencji oraz zapewnia prawo do skutecznego środka prawnego ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, Dz.U. L 335, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2013 r. — Daniel Unland przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-20/13)

(2013/C 86/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Daniel Unland

Strona pozwana: Land Berlin.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pierwotne lub wtórne prawo Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim dyrektywę 2000/78/WE⁽¹⁾, należy interpretować w taki sposób, iż szeroko rozumiany zakaz nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na wiek obejmuje także przepisy krajowe dotyczące wynagradzania sędziów krajów związkowych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: Czy w wyniku wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, iż przepis krajowy, w myśl którego, na wysokość podstawowego wynagrodzenia sędziego w momencie jego zatrudnienia i późniejszy wzrost tego wynagrodzenia zasadniczy wpływ ma jego wiek, stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 2: Czy wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu takiego przepisu prawa krajowego, którego ustawowo przewidzianym celem jest wynagradzanie doświadczenia zawodowego lub umiejętności społecznych?

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 3: Czy w świetle pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji dotyczących wynagradzania, dopuszczalny jest inny skutek prawny niż przyznanie osobie dyskryminowanej ze skutkiem wstecznym wynagrodzenia według najwyższego stopnia w jej grupie zaszerogowania?

Czy skutek prawny w postaci naruszenia zakazu dyskryminacji wynika tutaj z pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim z dyrektywy 2000/78/WE, lub czy roszczenie to wynika jedynie z przewidzianej prawem europejskim odpowiedzialności odszkodowawczej państwa z tytułu nieprawidłowej transpozycji zasad wytyczonych przez prawo Unii?

- 5) Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej dopuszczalny jest krajowy środek, który uzależnia istnienie roszczenia o zapłatę (zaległego) wynagrodzenia lub roszczenia odszkodowawczego od tego, czy sędziowie zgłosili dane roszczenie w krótkim odstępie czasowym?
- 6) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzących na pytania 1-3: Czy w wyniku wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, że ustawa przejściowa, mocą której sędziowie pozostający w stosunku pracy zostają zaszerogowani w ramach nowego systemu na podstawie samej kwoty ich wynagrodzenia podstawowego uzyskanego w dniu wejścia w życie przepisów przejściowych zgodnie ze starą (o charakterze dyskryminującym) regulacją dotyczącą wynagradzania sędziów i na podstawie której to kwoty oblicza się dalszy awans do wyższych grup zaszerogowania, niezależnie od rzeczywistego okresu doświadczenia zawodowego sędziego wyłącznie na podstawie okresu doświadczenia zdobytego od momentu wejścia w życie ustawy przejściowej, stanowi — trwające do momentu odpowiedniego uzyskania najwyższej grupy zaszerogowania — kontynuację istniejącej dyskryminacji ze względu na wiek?
- 7) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 6: Czy wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu tego trwającego w sposób nieograniczony nierównego traktowania z celem ustawodawczym, na podstawie którego w drodze ustawy przejściowej ochronie powinny podlegać nie (tylko) istniejące prawa nabyte czynnych sędziów, lecz (również) oczekiwanie prognozowanego na podstawie starej regulacji dotyczącej wynagradzania sędziów wzrostu dochodu w danej grupie zaszerogowania i nowi sędziowie mieliby być lepiej wynagradzani niż czynni sędziowie? [Or. 3]

Czy trwającą dyskryminację czynnych sędziów można w ten sposób uzasadnić, że alternatywna regulacja (indywidualne zaszerogowanie również czynnych sędziów w oparciu o okres doświadczenia) byłaby związana z podwyższonym nakładem administracyjnym?

- 8) W przypadku zaprzeczenia uzasadnieniu w pytaniu 7: Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii

Europejskiej do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania również dla czynnych sędziów, dopuszczalny jest inny skutek prawny niż przyznanie czynnym sędziom ze skutkiem wstecznym oraz nieprzerwanie wynagrodzenia według najwyższego stopnia w ich grupie zaszerogowania?

- 9) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzących na pytania 1-3 oraz odpowiedzi przeczącej na pytanie 6: Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej uregulowanie ustawy przejściowej przyznające czynnym sędziom, którzy w chwili obowiązywania przepisów przejściowych osiągnęli określony wiek, szybszy wzrost wynagrodzenia w porównaniu z sędziami młodszymi w chwili obowiązywania przepisów przejściowych, stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek?
- 10) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 9: Czy wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu tego nierównego traktowania z celem ustawodawczym, w myśl którego to nie suma praw nabytych w chwili obowiązywania przepisów przejściowych powinna podlegać ochronie, lecz wyłącznie oczekiwanie wzrostu dochodu w danej grupie zaszerogowania?
- 11) W przypadku zaprzeczenia uzasadnieniu opisanego w pytaniu 10: Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania również dla czynnych sędziów, dopuszczalny jest inny skutek prawny niż przyznanie wszystkim czynnym sędziom ze skutkiem wstecznym oraz w sposób nieprzerwany tego samego wzrostu wynagrodzenia, co wymienionym w pytaniu 9 uprzywilejowanym sędziom?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 17 stycznia 2013 r. — Mascolo przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca

(Sprawa C-22/13)

(2013/C 86/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raffaella Mascolo

Strona pozwana: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa dotyczące sektora szkolnictwa [zezwalające na zawieranie kolejnych umów na czas określony, bez przerywania ciągłości, z tym samym nauczycielem nieokreśloną ilość razy, również w celu zaspokojenia stałego zapotrzebowania na personell], stanowią środki o skutku równoważnym w rozumieniu klauzuli 5 dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾?
- 2) Kiedy należy uznać, że stosunek pracy jest zawarty z „państwem”, w rozumieniu klauzuli 5 dyrektywy 1999/70/WE, w szczególności w świetle znaczenia wyrażenia „szczególne gałęzie lub grupy pracowników” i w konsekwencji, iż może uzasadniać skutki inne niż w przypadku stosunku pracy z podmiotem prywatnym?
- 3) Czy uwzględniając wyjaśnienia, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2000/78/WE ⁽²⁾ i art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE ⁽³⁾, pojęcie warunków pracy, o którym mowa w klauzuli 4 dyrektywy 1999/70/WE, obejmuje również skutki niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy; w wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie — czy różnica między skutkami normalnie przewidzianymi w prawie krajowym dla niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy na czas nieokreślony i na czas określony jest uzasadniona w świetle klauzuli 4?
- 4) Czy w świetle zasady lojalnej współpracy, zabronione jest, by państwo przedstawiało w postępowaniu dotyczącym wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej krajowe przepisy prawa w sposób celowo niezgodny z prawdą i czy sąd jest zobowiązany — wobec braku innej wykładni prawa krajowego w podobny sposób spełniającej wymogi wynikające z członkostwa w Unii Europejskiej — dokonywać wykładni prawa krajowego w możliwym zakresie zgodnie z wykładnią zaproponowaną przez to państwo?
- 5) Czy warunki, mające zastosowanie do umowy lub do stosunku pracy, o których mowa w dyrektywie 91/533/EWG ⁽⁴⁾, a w szczególności w art. 2 ust. 1 i 2 lit. e), obejmują wskazanie sytuacji, w których umowa o pracę na czas określony może zostać przekształcona w umowę na czas nieokreślony?
- 6) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie — czy zmiana z mocą wsteczną ram prawnych w sposób niegwarantujący pracownikowi możliwości dochodzenia swoich praw określonych w dyrektywie lub przestrzegania warunków pracy określonych w dokumencie będącym podstawą zatrudnienia, jest sprzeczna z art. 8 ust. 1 dyrektywy 91/533/EWG i z celami, o których mowa w dyrektywie 91/533/EWG, a w szczególności w motywie drugim?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), Dz.U. L 175, s. 43

- ⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. L 303, s. 16
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana), Dz.U. L 204, s. 23.
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy, Dz.U. L 288, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 24 stycznia 2013 r. — ASS.I.CA. i Krafts Foods Italia SpA przeciwko Associazioni fra produttori per la tutela del „Salame Felino” i in.

(Sprawa C-35/13)

(2013/C 86/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte Suprema di Cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: ASS.I.CA. i Krafts Foods Italia SpA

Druga strona postępowania: Associazioni fra produttori per la tutela del „Salame Felino” i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 rozporządzenia nr 2081/92 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on możliwość powoływania się przez stowarzyszenie producentów na prawo do wyłącznego używania, [w ramach Unii Europejskiej], nazwy pochodzenia geograficznego używanej na terytorium danego państwa członkowskiego dla oznaczenia pewnego rodzaju kielbasy, bez uprzedniego uzyskania od tego państwa członkowskiego prawnie wiążącego środka określającego granice obszaru geograficznego, na którym odbywa się produkcja, oraz ewentualne wymogi, które producenci muszą spełniać, aby korzystać z prawa do używania tej nazwy?
- 2) Jaki system, w świetle postanowień rozporządzenia [EWG] nr 2081/92, ma zastosowanie na rynku [Unii Europejskiej], a także na rynku danego państwa członkowskiego, w odniesieniu do nazwy geograficznej, która nie uzyskała rejestracji przewidzianej w tym rozporządzeniu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych; Dz.U. L 208, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 listopada 2012 r. w sprawie T-270/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 stycznia 2013 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-54/13 P)

(2013/C 86/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, pełnomocnik, C. von Donat, J. Lipinsky, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii, Królestwo Niderlandów, Republika Francuska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie T-270/08 Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii (interwenient), Królestwo Niderlandów (interwenient), Republika Francuska (interwenient) przeciwko Komisji Europejskiej o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 1615 wersja ostateczna z dnia 29 kwietnia 2008 r. dotyczącej zmniejszenia kwoty pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej decyzją Komisji C(94) 1973 z dnia 5 sierpnia 1994 r. na rzecz programu operacyjnego w regionie celu 1 (1994–1999) dotyczącego Berlina (Wschodniego) w Republice Federalnej Niemiec i stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji Komisji C(2008) 1615;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na czterech zarzutach.

Zarzut pierwszy: Sąd naruszył art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 ⁽¹⁾ w związku z art. 1 rozporządzenia nr 2988/95 ⁽²⁾ i zasadę kompetencji powierzonych (dawny art. 5 WE, obecnie art. 5 ust. 2 TUE, art. 7 TFUE), gdyż w zaskarżonym wyroku niesłusznie przyjął, że również zwykłe błędy administracyjne organów krajowych stanowią „nieprawidłowość”, która uprawnia Komisję do korekty finansowej na podstawie art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88.

Zarzut drugi: Sąd naruszył ponadto art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 w związku z zasadą kompetencji powierzonych (art. 5 ust. 2 TUE, art. 7 TFUE), gdyż niesłusznie uznał kompetencję Komisji do dokonania korekt finansowych w postaci ekstrapolacji (pierwsza część zarzutu pierwszego). Nawet gdyby z art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 mogło wynikać uprawnienie Komisji do zmniejszenia kwot poprzez ekstrapolację, Sąd niezgodnie z prawem potwierdził sposób przeprowadzenia ekstrapolacji w niniejszej sprawie. Po pierwsze, Komisja nie mogła zakwalifikować kwestionowanych przez nią błędów jako systemowych dla całego programu operacyjnego i obliczyć w przybliżeniu ustalonego dla nich progu błędu w odniesieniu do całego programu. Po drugie, Komisja nie mogła zastosować wybranej przez nią procedury kontroli wyrównkowej do zmniejszenia kwot za pomocą ekstrapolacji w odniesieniu do całego programu (druga część zarzutu drugiego). Ponadto poprzez ekstrapolację niereprezentatywnych błędów i korekty ryczałtowe Komisja dokonała nieproporcjonalnego zmniejszenia wkładu finansowego w programie operacyjnym (trzecia część zarzutu drugiego).

Zarzut trzeci: zaskarżony wyrok Sądu narusza poza tym art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 w związku z zasadą kompetencji powierzonych, gdyż Sąd wydaje się zakładać niesłusznie, że Komisji przysługuje uprawnienie do ryczałtowych korekt finansowych (pierwsza część zarzutu trzeciego). Nawet gdyby takie uprawnienie do korekt ryczałtowych istniało, Sąd niesłusznie zatwierdził nieproporcjonalne korekty ryczałtowe w niniejszej sprawie (druga część zarzutu trzeciego).

Zarzut czwarty: W końcu Sąd naruszył obowiązek prawidłowego uzasadnienia na podstawie art. 81 regulaminu postępowania w związku z art. 36 i art. 53 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, gdyż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd rozpatrzył argumentację wnoszącej odwołanie dotyczącą niedopuszczalności ryczałtowych korekt finansowych (pierwsza część zarzutu drugiego) lub jakie względy kierowały Sądem przy odrzuceniu tej argumentacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. — Sagar przeciwko Komisji(Sprawa T-269/00) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne przyznane na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecja i Chioggia — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej)

(2013/C 86/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Sagar Srl (Segrate, Włochy) (przedstawiciele: A. Vianello, M. Merola i M. Pappalardo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik, wspierany przez A. Dal Ferra, adwokata)

Interwenient popierający stronę skarzącą: Republika Włoch (przedstawiciele: początkowo U. Leanza, następnie I. Braguglia, następnie R. Adam, a wreszcie I. Bruni, pełnomocnicy, wspierani przez G. Aiella i P. Gentilego, avvocati dello Stato)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

Sentencja

- 1) Podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności zostaje pozostawiony do rozstrzygnięcia w wyroku.
- 2) Skarga zostaje oddalona jako w sposób oczywisty pozbawiona podstawy prawnej.
- 3) Sagar Srl pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.
- 4) Republika Włoch pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 9.12.2000

Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. — Barbini i in. przeciwko Komisji(Sprawa T-272/00) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne przyznane na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecja i Chioggia — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy — Skarga częściowo oczywiście niedopuszczalna i częściowo oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej)

(2013/C 86/24)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Alfredo Barbini Srl (Murano, Włochy); Aureliano Toso Srl (Murano); AVMazzega Srl (Murano); Barovier & Toso vetrerie artistiche riunite Srl (Murano); Carlo Moretti Srl (Murano); Effetre SpA (Resana, Włochy); Ferro & Lazzarini Srl (Murano); Formia Srl (Murano); Gino Cenedese & Figlio (Murano); La Murrina (Murano); Mazzuccato International Srl (Murano); Nason & Moretti Srl (Murano); Tffz Internazionale Srl (Murano); V. Nason & C. Srl (Murano); Venini SpA (Murano); Vetreria de Majo Srl (Murano); oraz Vetreria LAG Srl (Murano) (przedstawiciele: A. Vianello, M. Merola i A. Sodano, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: V. Di Bucci, pełnomocnik, wspierany przez A. Dal Ferra, adwokata)

Interwenient popierający stronę skarzącą: Republika Włoch (przedstawiciele: początkowo U. Leanza, następnie I. Braguglia, następnie R. Adam, a wreszcie I. Bruni, pełnomocnicy, wspierani przez G. Aiella i P. Gentilego, avvocati dello Stato)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

Sentencja

- 1) Podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności zostaje pozostawiony do rozstrzygnięcia w wyroku.
- 2) Skarga w części zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w pozostałej części zostaje oddalona jako w sposób oczywisty pozbawiona podstawy prawnej.

3) Alfredo Barbini Srl, Aureliano Toso Srl, AV Mazzega Srl, Barovier & Toso vetrerie artistiche riunite Srl, Carlo Moretti Srl, Effetre SpA, Ferro & Lazzarini Srl, Formia Srl, Gino Cenedese & Figlio, La Murrina, Mazzuccato International Srl, Nason & Moretti Srl, Tjz Internazionale Srl, V. Nason & C. Srl, Venini SpA, Vetreria de Majo Srl i Vetreria LAG Srl pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

4) Republika Włoska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 355 z 9.12.2000

**Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. —
Unindustria i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-273/00) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Obniżenie wysokości składek na zabezpieczenie społeczne przyznane na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecja i Chioggia — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazująca odzyskanie wypłaconej pomocy — Skarga oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej)

(2013/C 86/25)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) (Wenecja, Włochy), Comitato «Venezia vuole vivere» (Wenecja), Siram SpA (Mediolan, Włochy), Fiorital Srl (Wenecja), Jesurum di M. e A. Levi Morenos Sas (Wenecja), Grafiche Veneziane Srl (Wenecja), Cantiere navale De Poli SpA (Pellestrina, Włochy), Aive Srl (Marcon, Włochy), Bortoli Ettore Srl (Wenecja), Tessuti Artistici Fortuny SpA (Wenecja), Lorenzo Rubelli SpA (Wenecja), Tecnomare SpA (Wenecja) i Arsenale Venezia SpA (Wenecja) (przedstawiciele: adwokaci A. Vianello, M. Merola i A. Sodano)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, pełnomocnik, wspierany przez adwokata A. Dal Ferra)

Interwenient popierający stronę skarzącą: Republika Włoska (przedstawiciele: początkowo U. Leanza, następnie I. Braguglia, następnie R. Adam i wreszcie I. Bruni, pełnomocnicy, wspierani przez G. Aiella i P. Gentilego, avvocati dello Stato)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

Sentencja

1) Podniesiony przez Komisję Europejską zarzut niedopuszczalności zostaje pozostawiony do rozstrzygnięcia w wyroku.

2) Skarga zostaje oddalona jako w sposób oczywisty pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej.

3) Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria), Comitato «Venezia vuole vivere», Siram SpA, Fiorital Srl, Jesurum di M. e A. Levi Morenos Sas, Grafiche Veneziane Srl, Cantiere navale De Poli SpA, Aive Srl, Bortoli Ettore Srl, Tessuti Artistici Fortuny SpA, Lorenzo Rubelli SpA, Tecnomare SpA i Arsenale Venezia SpA pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

4) Republika Włoska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 355 z 9.12.2000.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. —
Travetanche Injection przeciwko Komisji**

(Sprawa T-368/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Oddalenie skargi w postępowaniu głównym — Umożnienie postępowania)

(2013/C 86/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Travetanche Injection SPRL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i R. Cana)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Oliver i E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata K. Sawyera)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania rozporządzenia Komisji (UE) nr 366/2011 z dnia 14 kwietnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) odnośnie do załącznika XVII (akryloamid) (Dz.U. L 101, s. 12)

Sentencja

Postępowanie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego zostaje umorzone.

Postanowienie Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. — BSI przeciwko Radzie(Sprawa T-551/11) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Rozszerzenie cła antydumpingowego nałożonego na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tych produktów wysyłanych z Malezji — Niezależny importer — Artykuł 263 akapit czwarty TFUE — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)

(2013/C 86/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Brugola Service International Srl (BSI) (Cassano Magnano, Włochy) (przedstawiciele: S. Bariatti i M. Farneti, avvocati)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.P. Hix i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez G. Berrischa i M. de Mompurgo, następnie przez G. Berrischa, avvocati)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i D. Grespan, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 723/2011 z dnia 18 lipca 2011 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 91/2009 na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji (Dz.U. L 194, s. 6).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Brugola Service International Srl (BSI) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

Odwołanie wniesione w dniu 8 stycznia 2013 r. przez Danę Mocovą od wyroku wydanego w dniu 13 czerwca 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-41/11 Mocová przeciwko Komisji

(Sprawa T-347/12 P)

(2013/C 86/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dana Mocová (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie F-41/11 Dana Mocová przeciwko Komisji Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji w sprawie wniosku o przedłużenie umowy z wnoszącą odwołanie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa odnośnie do zakresu zastosowania zasady legalności, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, po pierwsze, że uzasadnienie podane przez organ upoważniony do zawierania umów na etapie oddalenia zażalenia może zastąpić i zmienić uzasadnienie podane przy odmownym rozpatrzeniu wniosku wnoszącej odwołanie o przedłużenie z nią umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, a po drugie, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż uzasadnienie jest ważne, choć opiera się na informacjach ustalonych po wydaniu zaskarżonego aktu. Wnosząca odwołanie podnosi, że:
 - jeżeli w niniejszym przypadku umowa wnoszącej odwołanie nie została przedłużona z racji zakazu kumulacji zgodnie z zasadą ośmiu lat, organ upoważniony do zawierania umów nie mógł następnie twierdzić w odpowiedzi na zażalenie, że umowa nie została z nią przedłużona ze względu na ograniczenia budżetowe, osiągnięcia wnoszącej odwołanie oraz interes służby, po to, by następnie przed Sądem ograniczyć to uzasadnienie do ograniczeń budżetowych.

— Sąd do spraw Służby Publicznej powinien był, wbrew temu, co stwierdził w pkt 50 zaskarżonego wyroku, zbadać zarzut niezgodności z prawem podniesiony przeciwko zasadzie ośmiu lat, który to zarzut został podniesiony w chwili oddalenia wniosku o przedłużenie umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, ze względu na to, iż Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że organ upoważniony do zawierania umów wydał zaskarżoną decyzję z poszanowaniem interesu służby, gdy tymczasem Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż Komisja przyznała na rozprawie, że można było powoływać się wyłącznie na ograniczenia budżetowe na uzasadnienie zaskarżonego aktu w pierwszej instancji. Wnosząca odwołanie podnosi ponadto, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył obowiązek uzasadnienia oraz obowiązek zbadania wszystkich podnoszonych przed nim naruszeń prawa, ponieważ nie odniósł się w ogóle do argumentacji wnoszącej odwołanie w przedmiocie sprzeczności między uzasadnieniem dotyczącym redukcji stanowisk ze względu na ograniczenia budżetowe a utworzeniem nowych stanowisk dla personelu tymczasowego w grupie zaszeregowania AD9.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2013 r. — Advance Magazine Publishers przeciwko OHIM — Montres Tudor (GLAMOUR)

(Sprawa T-1/13)

(2013/C 86/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advance Magazine Publishers, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci T. Raab, H. Lauf i V. Ahmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Montres Tudor SA (Genewa, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie w całości nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 października 2012 r. w sprawie R 0231/2012-2;
- obciążenie strony pozwanej i Montres Tudor SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „GLAMOUR” — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 380 916

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Montres Tudor SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: międzynarodowa rejestracja wywołująca skutki we Wspólnocie, „TUDOR GLAMOUR” dla towarów z klasy 14.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich spornych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2013 r. — Sherwin-Williams Sweden przeciwko OHIM — Akzo Nobel Coatings International (ARTI)

(Sprawa T-12/13)

(2013/C 86/30)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sherwin-Williams Sweden AB (Märsta, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat L. Ström)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Akzo Nobel Coatings International BV (Arnhem, Niderlandy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM wydanej w dniu 18 października 2012 r. w sprawie R 2085/2011 (utrzymującą w mocy decyzję Wydziału Sprzeciwów, Sprzeciw nr B 1 717 142, z dnia 9 sierpnia 2011 r.);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ARTI” dla towarów z klasy 2 — rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 9 017 427

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Akzo Nobel Coatings International BV

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja w Beneluksie nr 753 216 i międzynarodowa rejestracja nr 872 478 słownego znaku towarowego „ARTITUDE” dla towarów z klasy 2

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2013 r. — MasterCard International przeciwko OHIM — Nehra (surfpin)

(Sprawa T-13/13)

(2013/C 86/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: MasterCard International, Inc. (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: N. Bolter i C. Sawdy, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sheetal Nehra (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 4 i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009;
- uwzględnienie sprzeciwu strony skarżącej przeciwko rejestracji znaku towarowego drugiej strony postępowania przed OHIM w całości;
- ewentualnie uwzględnienie sprzeciwu strony skarżącej w odniesieniu do tych usług, dla których ustalone zostało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, lub tych usług, w przypadku których istnieje niebezpieczeństwo używania znaku prowadzącego do czerpania nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego i renomy znaku towarowego strony skarżącej lub działania na ich szkodę;
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Sheetal Nehra

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy w kolorach niebieskim, czarnym i białym zawierający słowny element „surfpin” oraz przedstawienie trzech zachodzących na siebie okręgów dla usług z klasy 36 — zgłoszenie nr 8 368 862

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne znaki towarowe w różnych kolorach przedstawiające zachodzące na siebie okręgi i zawierające, niektóre z nich, elementy słowne „MasterCard Worldwide” lub „MasterCard” – wspólnotowy znak towarowy nr 5 198 585, wspólnotowy znak towarowy nr 5 198 494, zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie znak towarowy nr 2 425 471, zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie znak towarowy nr 2 429 669, wspólnotowy znak towarowy nr 5 646 261, wspólnotowy znak towarowy nr 761 221, wspólnotowy znak towarowy nr 5 646 492 i wspólnotowy znak towarowy nr 5 646 609, zarejestrowane dla towarów i usług z klas 3, 5, 6, 9, 12, 14, 16, 18, 20, 21, 24, 25, 27, 28, 35, 36, 38, 39, 41, 42, 43, 44 i 45

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 4 i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 3 stycznia 2013 r. — Seal Trademarks przeciwko OHIM — Exel Composites (XCEL)

(Sprawa T-14/13)

(2013/C 86/32)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Seal Trademarks Pty Ltd (Queensland, Australia) (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Exel Composites Oyj (Mäntyhärju, Finlandia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 11 października 2012 r.; lub
- ewentualnie zmianę wskazanej powyżej decyzji ze względu na to, że jest ona niezgodna z art. 42 ust. 2 i 3 oraz art. 8 st. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (wyróżnienie obciążając OHIM kosztami postępowania).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „XCEL” dla towarów z klas 18, 25 i 28 — zgłoszenie nr 3 809 571

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Exel Composites Oyj

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowy znak towarowy nr 2 996 891, zarejestrowany w Austrii pod numerem 149 726 i w Szwecji pod numerem 324 307 słowny znak towarowy „EXEL” dla towarów z klas 18 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2013 r. — dm-drogerie markt przeciwko OHIM — Semtee (CALDEA)

(Sprawa T-26/13)

(2013/C 86/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Bludovsky i B. Beinert)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Semtee (Escaldes, Andora)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 października 2012 r. (odwołanie od decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu R 2432/2011-1) oraz, w drodze korekty, wykreślenie znaku towarowego skarżącej z rejestru;
- tytułem żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 października 2012 r. (odwołanie od decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu R 2432/2011-1) oraz przekazanie sprawy OHIM do ponownego rozpatrzenia;

— tytułem kolejnego żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 października 2012 r. (odwołanie od decyzji wydanej w postępowaniu w sprawie sprzeciwu R 2432/2011-1).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CALDEA” dla towarów i usług z klas 3, 35, 37, 42, 44 i 45 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 264 433

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: międzynarodowa rejestracja, wywołująca skutki m.in. w Unii Europejskiej, nr 894 004 dla towarów z klas 3, 5 i 8

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2013 r. — Elan przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/13)

(2013/C 86/34)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Elan, proizvodnja športnih izdelkov, d.o.o. (Begunje na Gorenjskem, Słowenia) (przedstawiciel: P. Pensa, odvetnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2-5 decyzji Komisji z dnia 19 września 2012 r. w sprawie środków na rzecz spółki Elan d.o.o., SA.26379 (C 13/2010);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia (art. 296 akapit drugi TFUE) i naruszenie istotnych wymogów proceduralnych z uwagi na brak uzasadnienia (art. 263 akapit drugi TFUE).

Komisja w niewystarczający sposób uzasadniła powód, dla którego przypisuje państwu wniesienie kapitału przez spółki Zavarovalnica Triglav i Triglav Naložbe. Ponadto Komisja nie uzasadniła, dlaczego nie zatwierdziła zbycia aktywów w ramach działu morskiego spółki Elan jako odpowiedniego środka wyrównawczego.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do istnienia zasobów państwowych i ze względu na przypisanie państwu sposobu postępowania spółek Zavarovalnica Triglav, Triglav Naložbe i KAD-PPS.

Po pierwsze Komisja popełniła oczywisty błąd przy ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do nadzoru sprawowanego przez państwo nad Zavod za pokojninsko in invalidsko zavarovanje (ZPIZ) [Zakładem ubezpieczeń emerytalnych i na wypadek inwalidztwa] i w konsekwencji nad spółkami Zavarovalnica Triglav i Triglav Naložbe oraz wpływu, jaki państwo ma na rzeczony zakład i spółki. Po drugie Komisja nie wskazała żadnej z poszlak koniecznych zgodnie z orzecznictwem wynikającym ze sprawy Stardust Marine, aby możliwe było przypisanie państwu postępowania spółek KAD-PPS Zavarovalnica Triglav i Triglav Naložbe, zupełnie nie biorąc pod uwagę, iż prywatne spółki Zavarovalnica Triglav i Triglav Naložbe wykonywały kontrolę blokującą w spółce Elan.

- 3) Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do zgodności sposobu postępowania spółek z zasadą inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej z powodu oczywiście błędnej oceny okoliczności faktycznych w odniesieniu do procesu decyzyjnego wspólników przed podwyższeniem kapitału zakładowego i przed wdrożeniem środka nr 2 (podwyższenie kapitału spółki Elan w lecie 2008 r.).

Komisja w oczywiście błędny sposób ustaliła sześć decydujących okoliczności faktycznych, na których podstawie stwierdziła, że środek nr 2 nie był zgodny z zasadą inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej:

- po pierwsze Komisja mylnie poprzestała na uwzględnieniu najgorszej wyceny wartości kapitału zakładowego spółki Elan, mimo że w ramach szybkiej oceny przedstawione zostały cztery wyceny;
- Po drugie w sposób arbitralny i bez opinii biegłego Komisja odrzuciła wycenę wartości przedstawioną przez spółkę Audit-IN jako nieaktualną i niemającą znaczenia oraz przyznała nieuzasadnione pierwszeństwo szybkiej ocenie wartości;

- po trzecie Komisja błędnie stwierdziła, że w podwyższeniu kapitału zakładowego nie uczestniczył żaden inwestor prywatny mimo że udział kapitału prywatnego wyniósł co najmniej 35,05 %;

- po czwarte Komisja błędnie stwierdziła, że spółka Elan sama opracowała plan wieloletni 2008-2012 oraz plan ratowania gdyż zupełnie nie uwzględniła okoliczności, iż podstawą opracowania planu ratowania spółki Elan była strategia reorientacji, którą przygotował dla spółki Elan konsultant zewnętrzny;

- po piąte błędne jest również stwierdzenie, iż nie zostało osiągnięte porozumienie z bankami w sprawie zmiany programu spłaty pożyczek istniejących przed podwyższeniem kapitału zakładowego, ponieważ Komisja w oczywisty sposób nie uwzględniła wszystkich dowodów z dokumentów, w których banki zapewniały spółkę Elan, iż zmieniają program spłaty pożyczek, jeżeli wspólnicy dokonają podwyższenia kapitału zakładowego spółki Elan;

- po szóste nieprawdziwe jest twierdzenie Komisji, wedle którego podwyższenie kapitału zakładowego spółki Elan w 2007 r. nie zakończyło się sukcesem i że w konsekwencji wspólnicy prywatni przestali inwestować w spółkę Elan.

- 4) Zarzut czwarty: oczywiście błędna ocena okoliczności faktycznych w odniesieniu do środków wyrównawczych na podstawie pkt 38-40 wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw oraz naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

Komisja w oczywiście błędny sposób stwierdziła, że spółka Elan nie wdrożyła odpowiednich środków wyrównawczych i w konsekwencji nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE w związku z wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw:

- po pierwsze Komisja nie uwzględniła okoliczności, że strategia reorientacji wprost wspomina, iż w nadzwyczajnym wypadku zlikwidowana zostanie spółka dystrybucyjna w Stanach Zjednoczonych Ameryki;
- po drugie Komisja mylnie wskazała, że do przerwania współpracy we wspólnym przedsiębiorstwie dystrybucyjnym doszło z inicjatywy przedsiębiorstwa Dal Bello.
- po trzecie Komisja bezpodstawnie nie wzięła pod uwagę wpływu środków wyrównawczych dotyczących handlu detalicznego nartami na główną część działalności gospodarczej spółki Elan, czyli na produkcję nart.

Odwołanie wniesione w dniu 24 stycznia 2013 r. przez Vincenta Bouilleza od wyroku wydanego w dniu 14 listopada 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-75/11 Bouillez przeciwko Radzie

(Sprawa T-31/13 P)

(2013/C 86/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vincent Bouillez (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Dru ga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 listopada 2012 r. w sprawie F-75/11 Vincent Bouillez przeciwko Radzie;
- Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieawansowania wnoszącego odwołanie;
- Obciążenie Rady kosztami postępowania w obydwu instancjach,

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, bez przeprowadzenia skutecznej kontroli, że decyzja zaskarżona w pierwszej instancji jest zgodna z zasadą obowiązku uzasadnienia, podczas gdy Sąd do spraw Służby Publicznej nie zażądał od Rady żadnych dowodów na konkretne zastosowanie kryteriów z art. 45 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej podczas porównania osiągnięć wnoszącego odwołanie z innymi urzędnikami uprawnionymi do ubiegania się o awans.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej oparł się na zwykłych twierdzeniach Rady, zgodnie z którymi zakres odpowiedzialności był brany pod uwagę podczas porównania osiągnięć, a orzekł, że wnoszący odwołanie nie wykazał, iż było inaczej, pomimo informacji dostarczonych przez wnoszącego odwołanie w ramach środków organizacji postępowania, z których to informacji wynikało, że szereg awansowanych urzędników nie miał ani tak dużego zakresu odpowiedzialności, ani tak wysokiej oceny zharmonizowanej jak

wnoszący odwołanie, ani też większej liczby używanych języków (w odniesieniu do pkt 45 i 46 zaskarżonego wyroku).

- 3) Zarzut trzeci dotyczący sprzecznego wewnętrzn ie rozumowania, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie mógł z jednej strony twierdzić, że Rada słusznie przystąpiła do ponownego porównania osiągnięć wszystkich urzędników w grupie zaszer egowania AST 6 mogących ubiegać się o awans w ramach postępowania w sprawie awansu za 2007 r., a następnie twierdzić, że Rada nie miała obowiązku brać pod uwagę osiągnięć konkretnego urzędnika, awansowanego już w ramach tego postępowania, którego awans stał się ostateczny (w odniesieniu do pkt 69 i 70 zaskarżonego wyroku).

Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo ze względu na to, że na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy nie uznał, iż okoliczności faktyczne składają się na oczywisty błąd w ocenie.

Odwołanie wniesione w dniu 24 stycznia 2013 r. przez Mario Paulo da Silvę Tenreirę od wyroku wydanego w dniu 14 listopada 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-120/11 da Silva Tenreiro przeciwko Komisji

(Sprawa T-32/13 P)

(2013/C 86/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mario Paulo da Silva Tenreiro (Kraainem, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis i D. Abreu Caldas)

Dru ga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej, wydanego w dniu 14 listopada 2012 r. w sprawie F-120/11 da Silva Tenreiro przeciwko Komisji, oddalającego skargę wniesioną przez skarżącego;
- wydanie nowego rozstrzygnięcia w sprawie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej odrzucającej kandydaturę skarżącego na wakujące stanowisko dyrektora dykcji A ds. wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych Dykcji Generalnej ds. Sprawiedliwości oraz decyzji o powołaniu na to stanowisko pani Y;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia faktów:

— po pierwsze, w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej orzekł, iż pojęcie „background”, użyte w ogłoszeniu o naborze w spornym postępowaniu odwołuje się do doświadczenia a nie do wykształcenia: wnoszący odwołanie podnosi, że w szczególności z ogłoszeń o naborze publikowanych przez Komisję wynika, iż w sytuacji, w której wymagane jest doświadczenie zawodowe, używane jest pojęcie „doświadczenie” a nie „background”;

— po drugie, w zakresie, w jakim SSP uznał, że pojęcie „régulation” nie nawiązuje do mechanizmów regulowania, lecz do procesu prawodawczego.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa. Wnoszący odwołanie uważa, że SSP zbadał wskazówki co do nadużycia władzy osobno a nie łącznie, nie próbując ustalić czy suma wskazówek, biorąc pod uwagę ich liczbę, poddaje w wątpliwość domniemanie zgodności z prawem decyzji zaskarżonych w pierwszej instancji.

Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że w świetle nierówności broni stron, SSP naruszył zasadę sprawiedliwego procesu odmawiając zastosowania środków organizacji postępowania pozwalających na uwydatnienie wskazówek nadużycia władzy i przedstawienie dowodu pewnego elementu, który mógł być udowodniony jedynie w ten sposób.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2013 r. — Türkiye Garanti Bankası przeciwko OHIM — Card & Finance Consulting (bonus&more)

(Sprawa T-33/13)

(2013/C 86/37)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Türkiye Garanti Bankası AS (Stambuł, Turcja) (przedstawiciel: adwokat J. Güell Serra)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Card & Finance Consulting GmbH (Norymberga, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Card & Finance Consulting GmbH

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „bonus&more” dla usług z klas 35, 36, 38, 41 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 037 251

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: międzynarodowa rejestracja graficznego znaku towarowego „bonusnet” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 38 i 42 — międzynarodowa rejestracja nr 931 921

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania i oddalenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2013 r. — Exakt Advanced Technologies przeciwko OHIM — Exakt Precision Tools (EXAKT)

(Sprawa T-37/13)

(2013/C 86/38)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Exakt Advanced Technologies GmbH (Norderstedt, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. von Bismarck)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Exakt Precision Tools Ltd. (Aberdeen, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 października 2012 r. w sprawie R 1764/2011-1;

— obciążenie drugiej strony postępowania przed Izłą Odwoławczą kosztami postępowania, włącznie z kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „EXAKT” dla towarów i usług z klas 7, 9 i 37 — wspólnotowy znak towarowy nr 3 996 562

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Exakt Precision Tools Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „EXAKT” dla towarów i usług z klas 7, 8 i 9

Decyzja Wydziału Unieważnień: uwzględnienie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Roy przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-41/13)

(2013/C 86/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: René Roy (Juillac-le-Coq, Francja) (przedstawiciel: C.E. Gudin, adwokat)

Strony pozwane: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- całkowite naprawienie szkody wynikającej z nałożenia kar pieniężnych, a mianowicie kwoty 87 400 EUR;
- zasądzenie kwoty 100 000 EUR tytułem pełnego zadośćuczynienia za szkody niematerialne;
- obciążenie Rady i Komisji całością kosztów i wydatków.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo zarzuty identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawach T-195/11 Cahier i in. przeciwko Radzie i Komisji ⁽¹⁾ i T-458/11 Riche przeciwko Radzie i Komisji ⁽²⁾ bądź podobne do tychże zarzutów.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, C 173, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, C 298, s. 28.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2013 r. — Sabores de Navarra przeciwko OHIM — Frutas Solano (KIT, EL SABOR DE NAVARRA)

(Sprawa T-46/13)

(2013/C 86/40)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sabores de Navarra, AIE (Pampeluna, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Calderón Chavero i O. González Fernández)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Frutas Solano, S.A. (Calahorra, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 listopada 2012 r. w sprawach R 2542/2011-2 i R 2550/2011-2;
- w konsekwencji zastosowanie decyzji Wydziału Unieważnień OHIM z dnia 11 października 2011 r. wydanej w postępowaniu w sprawie unieważnienia prawa do znaku nr 4633 C, w którym stwierdzono częściową nieważność prawa do wspólnotowego (słownego) znaku towarowego nr 5042346 „KIT, EL SABOR DE NAVARRA” w klasie 29 dla „konserwowanych, suszonych i gotowanych owoców i warzyw; galaretek, dżemów, kompotów, z których wszystkie pochodzą z Nawarry” oraz w klasie 30 dla „wyrobów cukierniczych i słodczy, lodów; miodu, melasy, sosów (przypraw), przypraw”;
- uwzględnienie twierdzeń strony skarżącej i nakazanie właściwemu Wydziałowi Unieważnień OHIM ponownego unieważnienia prawa do znaku towarowego dla towarów wskazanych w punkcie poprzedzającym.
- obciążenie OHIM kosztami wynikającymi z niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „KIT, EL SABOR DE NAVARRA” dla towarów z klas 29, 30 i 33 — wspólnotowy znak towarowy zarejestrowany pod nr 5042346

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Frutas Solano, SA

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy z elementem słownym „Sabores de Navarra La Sabiduría del Sabor” dla towarów i usług z klas 29, 30, 33, 39 i 42

Decyzja Wydziału Unieważnień: częściowe uwzględnienie żądania

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania Frutas Solano, S.A. i częściowe uchylenie Wydziału Unieważnień, oddalenie odwołania w strony skarżące

Podniesione zarzuty:

— naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia;

— naruszenie art. 15 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2013 r. — Goldsteig Käsereien Bayerwald przeciwko OHIM — Vieweg (goldstück)

(Sprawa T-47/13)

(2013/C 86/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Goldsteig Käsereien Bayerwald GmbH (Cham, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Biagosch)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Christin Vieweg (Sonneberg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 listopada 2012 r. w sprawie R 2589/2011-1;
- nakazanie OHIM pokrycia własnych kosztów i kosztów poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Christin Vieweg

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „goldstück” dla towarów z klas 29 i 30 — zgłoszenie nr 9 153 677

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „GOLDSTEIG” zarejestrowany dla towarów i usług z klas 29 i 43

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu skarżącej

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2013 r. — Out of the blue przeciwko OHIM — Mombauer (REFLEXX)

(Sprawa T-48/13)

(2013/C 86/42)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Out of the blue KG (Lilienthal, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Hasselblatt i I. George)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Meinhard Mombauer (Kolonias, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2012 r. w sprawie R 1656/2011-4;
- nakazanie OHIM pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą;
- w przypadku wstąpienia przez Meinharda Mombauera do postępowania w charakterze interwenienta nakazanie interwenientowi pokrycia własnych kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „REFLEXX” dla towarów z klasy 9 — zgłoszenie nr 7 239 511

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Meinhard Mombauer

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „REFLECTS” dla towarów z klasy 9

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 42 ust. 5 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2013 r. — Think Schuhwerk przeciwko OHIM — Müller (VOODOO)

(Sprawa T-50/13)

(2013/C 86/43)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Think Schuhwerk GmbH (Kopfing, Austria) (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Andreas Müller (Ulm, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 listopada 2012 r. w sprawie R 474/2012-4;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „VOODOO” zarejestrowany dla towarów z klasy 25 — wspólnotowy znak towarowy nr 5 832 464

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Andreas Müller

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 oraz naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009 oraz naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2013 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko EBI

(Sprawa T-51/13)

(2013/C 86/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od EBI na rzecz skarżącej kwoty 536 610,22 EUR tytułem odszkodowania za szkodę jaka wynika z utraty możliwości zawarcia umowy ramowej wraz z odsetkami wyrównawczymi od dnia 31 stycznia 2008 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie i odsetkami za zwłokę od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia pełnej zapłaty,
- zasądzenie od EBI na rzecz skarżącej kwoty w wysokości 150 000 EUR jako przykładowego odszkodowania wraz z odsetkami wyrównawczymi od dnia 31 stycznia 2008 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie i odsetkami za zwłokę od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia pełnej zapłaty,
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi do Sądu Unii Europejskiej, na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE w związku z art. 266 TFUE, o zasądzenie odszkodowania za szkodę poniesioną w wyniku niezgodnego z prawem działania Europejskiego Banku Inwestycyjnego (zwanego dalej, „EBI”).

Taka szkoda powstała, jak stwierdzono w wyroku Sądu z dnia 20 września 2011 r. w sprawie T-461/08 *Evropaiki Dynamiki przeciwko EBI*, w wyniku niezgodnego z prawem odrzucenia przez EBI oferty przedstawionej przez skarżącą w ramach przetargu na zawarcie umowy ramowej dotyczącej świadczenia usług.

W takim kontekście skarżąca żąda, po pierwsze, odszkodowania za szkodę poniesioną z uwagi na utratę możliwości zawarcia umowy ramowej, jako środek przywrócenia stanu poprzedniego oraz, po drugie, przykładowego odszkodowania za niezgodne z prawem i stanowiące nadużycie działania EBI względem skarżącej.

Skarżąca twierdzi, że w odniesieniu do jej odszkodowania spełnione są przesłanki pozaumownej odpowiedzialności EBI, zgodnie z interpretacją przyjętą w orzecznictwie.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2013 r. — GOLAM przeciwko OHIM — Glaxo Group (METABIOMAX)

(Sprawa T-62/13)

(2013/C 86/45)

Język skargi: grecki

Strony

Strona skarżąca: Sofia Golam (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Trovas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Glaxo Group Ltd (Greenford, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie niniejszej skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 października 2012 r. w sprawie R 2089/2011-2;
- oddalenie sprzeciwu Glaxo Group Ltd i dopuszczenie zgłoszenia skarżącej w całości;

— zasądzenie drugiej strony postępowania na rzecz skarżącej zapłaty kosztów niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „METABIOMAX” dla towarów z klas 5, 16 i 30 — zgłoszenie nr 8885261

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Glaxo Group Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „BIOMAX”, zarejestrowany pod numerem 2661858 dla towarów z klas 5, 30 i 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2013 r. — ANKO przeciwko Komisji

(Sprawa T-64/13)

(2013/C 86/46)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat B. Christians)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarżąca nie jest zobowiązana do zwrotu jako nienależnego świadczenia, kwoty wypłaconej jej przez Komisję w ramach projektu DOC@HAND;
- stwierdzenie, że skarżąca nie jest zobowiązana do zapłaty zryczałtowanego odszkodowania na rzecz Komisji w związku z projektem DOC@HAND; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w ramach umowy nr 508015 w sprawie realizacji projektu „Knowledge Sharing and Decision Support for Healthcare Professionals” (DOC@HAND). Skarżąca ANKO podnosi w szczególności, że choć wykonała swe zobowiązania umowne to Komisja z naruszeniem wspomnianej umowy, zasad dobrej wiary, zakazu nadużywania prawa i proporcjonalności zażądała od niej zwrotu wypłaconych jej kwot.

Z tego powodu skarżąca twierdzi po pierwsze, że nie jest zobowiązana do zwrotu jako nienależnego świadczenia całej kwoty wypłaconej jej przez Komisję w ramach projektu DOC@HAND i po drugie, że nie jest zobowiązana do zapłaty na rzecz Komisji zryczałtowanego odszkodowania (liquidated damages) za projekt DOC@HAND.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2013 r. — Al-Tabbaa przeciwko Radzie

(Sprawa T-74/13)

(2013/C 86/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mazen Al-Tabbaa (Bejrut, Liban) (przedstawiciele: M. Lester, barrister, i G. Martin, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/739/WPZiB z dnia 29 listopada 2012 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii i uchylającej decyzję 2011/782/WPZiB (Dz.U. L 330, s. 21) w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1117/2012 z dnia 29 listopada 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 330, s. 9) w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że strona pozwana popełniła oczywisty błąd co do faktu i w ocenie, postanawiając o zastosowaniu środków ograniczających wobec strony skarżącej i uznając, że zostały spełnione jakiekolwiek kryteria umieszczenia w wykazie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana nie przedstawiła stronie skarżącej wystarczających lub odpowiednich powodów objęcia jej spornymi środkami.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, strona pozwana naruszyła przysługujące stronie skarżącej podstawowe prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przysługujące stronie skarżącej prawa podstawowe, w szczególności jej prawo własności, prawo do prowadzenia działalności gospodarczej, do ochrony dobrego imienia oraz do życia prywatnego i rodzinnego.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2013 r. — Syrian Lebanese Commercial Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-80/13)

(2013/C 86/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Syrian Lebanese Commercial Bank S.A.L. (Bejrut, Liban) (przedstawiciele: adwokaci P. Vanderveeren, L. Defalque i T. Bontinck)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 25 decyzji Rady 2012/739/WPZiB z dnia 29 listopada 2012 r. i załącznika 1b do tej decyzji w zakresie pkt 34, w którym umieszczono nazwę skarżącego;
- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1117/2012 z dnia 29 listopada 2012 r. w zakresie w jakim skutkuje pozostawieniem nazwy skarżącego w załączniku II do rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 na podstawie art. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 55/2012 z dnia 23 stycznia 2012 r. oraz pkt 27 załącznika do tego rozporządzenia;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady z dnia 30 listopada 2012 r.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący braku wystarczającego i precyzyjnego uzasadnienia, jako że Rada zadowolila się przedstawieniem mglistych i ogólnych rozważań bez wskazania konkretnych powodów, dla których uznała, że wobec strony skarżącej należy zastosować środki ograniczające.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa do obrony, prawa do rzetelnego procesu i do skutecznej ochrony sądowej poprzez brak kontrydiktoryjności procedury przyjmowania zaskarżonych aktów oraz poprzez dorozumianą odmowę ze strony Rady przedstawienia dowodów uzasadniających charakter i zakres sankcji.
- 3) Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie zaangażowania skarżącego w finansowanie reżimu syryjskiego, jako że Rada ani przed wydaniem zaskarżonych aktów, ani po ich wydaniu nie przedstawiła dowodów na finansowanie rzeczzonego reżimu przez skarżącego.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczący nieprawidłowości mających wpływ na analizę dokonaną przez Komisję oraz powodują-

cych niezgodność z prawem środków ograniczających zastosowanych przez Radę, a polegających na tym, że Rada nie zbadała znaczenia i zasadności informacji i dowodów mogących uzasadniać środek ograniczający przed jego zastosowaniem.

**Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. —
Dimension Data Belgium przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-650/11) ⁽¹⁾

(2013/C 86/49)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

**Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2012 r. — ZZ
przeciwko Komisji**

(Sprawa F-158/12)

(2013/C 86/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci A. Salerno i B. Cortese)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu wniosku o zatrudnienie skarżącego w charakterze członka personelu kontraktowego w grupie funkcyjnej III złożonego przez Biuro Infrastruktury i Logistyki w Luksemburgu oraz zasądzenie odszkodowania za poniesioną szkodę materialną.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji kierownika wydziału „Rekrutacja i zakończenie służby” (DG HR.B.2) Komisji Europejskiej z dnia 6 marca 2012 r. o oddaleniu wniosku o zatrudnienie skarżącego w charakterze członka personelu kontraktowego w grupie funkcyjnej III złożonego przez Biuro Infrastruktury i Logistyki w Luksemburgu;
- zobowiązanie strony pozwanej do naprawienia wyrządzonej zaskarżoną decyzją szkody materialnej, która powinna być wyceniona na kwotę odpowiadającą różnicy między wynagrodzeniem w grupie funkcyjnej III od października 2011 r. a wynagrodzeniem pobieranym w grupie funkcyjnej I, wraz z odsetkami liczonymi od dnia wymagalności każdego z wynagrodzeń miesięcznych do dnia ich rzeczywistej zapłaty;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2012 r. — ZZ
przeciwko EEA**

(Sprawa F-162/12)

(2013/C 86/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Europejska Agencja Środowiska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o przywróceniu skarżącego do pracy po zakończeniu zwolnienia chorobowego z dniem, w którym zgodnie z opiniami lekarskimi byłby zdolny do pracy.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 20 września 2012 r. przez organ upoważniony do zawierania umów w sprawie oddalenia zażalenia z dnia 21 maja 2012 r. dotyczącego cofnięcia decyzji z dnia 21 lutego 2012 r. o przywróceniu skarżącego do pracy po zakończeniu zwolnienia lekarskiego z dniem 24 stycznia 2012 r.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

2013/C 86/36	Sprawa T-32/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 24 stycznia 2013 r. przez Mario Paulo da Silva Tenreiro od wyroku wydanego w dniu 14 listopada 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-120/11 da Silva Tenreiro przeciwko Komisji	22
2013/C 86/37	Sprawa T-33/13: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2013 r. — Türkiye Garanti Bankasi przeciwko OHIM — Card & Finance Consulting (bonus&more)	23
2013/C 86/38	Sprawa T-37/13: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2013 r. — Exakt Advanced Technologies przeciwko OHIM — Exakt Precision Tools (EXAKT)	23
2013/C 86/39	Sprawa T-41/13: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Roy przeciwko Radzie i Komisji	24
2013/C 86/40	Sprawa T-46/13: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2013 r. — Sabores de Navarra przeciwko OHIM — Frutas Solano (KIT, EL SABOR DE NAVARRA)	24
2013/C 86/41	Sprawa T-47/13: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2013 r. — Goldsteig Käsereien Bayerwald przeciwko OHIM — Vieweg (goldstück)	25
2013/C 86/42	Sprawa T-48/13: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2013 r. — Out of the blue przeciwko OHIM — Mombauer (REFLEX)	25
2013/C 86/43	Sprawa T-50/13: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2013 r. — Think Schuhwerk przeciwko OHIM — Müller (VOODOO)	26
2013/C 86/44	Sprawa T-51/13: Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2013 r. — Evropaïki Dynamiki przeciwko EBI	26
2013/C 86/45	Sprawa T-62/13: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2013 r. — GOLAM przeciwko OHIM — Glaxo Group (METABIOMAX)	27
2013/C 86/46	Sprawa T-64/13: Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2013 r. — ANKO przeciwko Komisji	27
2013/C 86/47	Sprawa T-74/13: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2013 r. — Al-Tabbaa przeciwko Radzie	28
2013/C 86/48	Sprawa T-80/13: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2013 r. — Syrian Lebanese Commercial Bank przeciwko Radzie	28
2013/C 86/49	Sprawa T-650/11: Postanowienie Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. — Dimension Data Belgium przeciwko Parlamentowi	29

Sąd do spraw Służby Publicznej

2013/C 86/50	Sprawa F-158/12: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2012 r. — ZZ przeciwko Komisji	30
2013/C 86/51	Sprawa F-162/12: Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2012 r. — ZZ przeciwko EEA	30

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL